

Repertoriumnummer 2014 / 2374
Datum van uitspraak 22 september 2014
Rolnummer 2012/AB/891

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

vijfde kamer

Arrest

COVER 01-00000034159-0001-0008-01-01-1

ARBEIDSONGEVAL, BEROEPSZIEKTEN - arbeidsongeval
tegensprekelijk arrest
definitief

1. GEMEENTE SINT-PIETERS-LEEUV, met maatschappelijke zetel te 1600 SINT-PIETERS-LEEUV, Pastorijstraat 21,
appellante,
vertegenwoordigd door mr. I. VANDENBOSSCHE loco mr. DE GREEF Dirk, advocaat te 1700 DILBEEK, Elkelenberg 20

tegen

1. LCM, met maatschappelijke zetel te 1031 BRUSSEL CHRISTELIJKE SOC. ORGANISATIES, Haachtsesteenweg, 579 bus 40,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. LEMARCQ mr. VAN OBBERGHEN Vincent, advocaat te 1800 VILVOORDE, Medialaan 28b, 4e verdieping

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 21-06-2012 door de arbeidsrechtbank te Brussel, 26e kamer (A.R. 73981/04/A EN 7054/11),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 6 september 2012,
- de tussenarresten van dit Hof d.d. 28 oktober 2013 en 7 april 2014,
- de conclusie na heropening der debatten voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 16 mei 2014,
- de conclusie na heropening der debatten voor de appellante, neergelegd ter griffie op 19 mei 2014,
- de voorgelegde stukken.

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 30 juni 2014, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. VOORGAANDE RECHTSPLEGING

a.-

Met arrest alvorens verder recht te doen van 28 oktober 2013 verklaarde het arbeidshof het hoger beroep van de Gemeente Sint-Pieters-Leeuw (hierna genoemd: de Gemeente) tegen het vonnis dat op 21 juni 2012 werd gewezen door de Arbeidsrechtbank te Brussel ontvankelijk.

Alvorens over de gegrondheid te oordelen, heropende het arbeidshof ambtshalve de debatten; het verzocht de Gemeente aan de hand van bewijskrachtige documenten aan te tonen wat het statuut was van de heer V op het ogenblik van het arbeidsongeval (20 mei 1999), en partijen gemotiveerd standpunt in te nemen over volgende vragen:

- welke Arbeidsongevallenwet (Private Sector dan wel Openbare Sector) is van toepassing op de heer V op het ogenblik van het arbeidsongeval (20 mei 1999)
- indien de Arbeidsongevallenwet Openbare Sector van toepassing is, wat het gevolg is van de toepassing van de in deze wet voorziene verjaringsregeling op de betwisting die aan het arbeidshof wordt voorgelegd.

b.-

Met arrest alvorens verder recht te doen van 17 april 2014 heropende het arbeidshof andermaal de debatten, en verzocht het partijen gemotiveerd standpunt in te nemen over volgende vragen:

- welke handeling of handelingen beschouwd moeten worden als administratieve rechtshandeling in de zin van artikel 20 eerste lid van de Arbeidsongevallenwet Openbare Sector?
- met als uitgangspunt hun antwoord op de vorige vraag, is de vordering van LCM al dan niet geheel of gedeeltelijk verjaard?

II. BEOORDELING

1. De verjaring

a.-

Artikel 20 eerste lid van de Arbeidsongevallenwet Openbare Sector bepaalt wat de vordering tot betaling van vergoedingen betreft, sinds de wijziging ervan door artikel 7 van de Wet van 20 mei 1997 houdende diverse maatregelen inzake ambtenarenzaken en dus in deze van toepassing, dat deze vordering verjaart na drie jaar, waarbij de verjaringstermijn een aanvang neemt de dag waarop de administratieve rechtshandeling ter kennis werd gebracht.

Onder 'administratieve rechtshandeling' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan, elke beslissing die door de werkgever of de medische dienst zou genomen zijn tijdens de duur van de administratieve procedure.

(Ministerie van Ambtenarenzaken, Omzendbrief nr. 457, 10 februari 1998 – Toepassing van verscheidene hervormingen die zijn aangebracht aan de Wet van 3 juli 1967 op de vergoeding voor arbeidsongevallen of ongevallen op de weg naar en van het werk in de overheidssector – Verjaring en niet-indexering van bepaalde renten, B.S. 24 februari 1998, 5101, 1)

Deze administratieve rechtshandeling kan ook het voorstel van de geneeskundige dienst zijn indien de vordering tot betaling van de vergoedingen wordt ingesteld vóór het nemen van de beslissing door de bevoegde overheid.

(vgl. Cass. 4 juni 2007, J.T.T. 2007, 311)

Het voorstel van de geneeskundige dienst enerzijds en het besluit van de bevoegde overheid anderzijds vormen twee aparte rechtshandelingen die beide van aard kunnen zijn om als vertrekpunt van de verjaringstermijn te fungeren, wat impliceert dat de aanvangsdatum van de termijn kan verschillen naargelang welke administratieve rechtshandeling wordt betwist. (vgl. R. Janvier, Verjaring: arbeidsongevallen publieke sector, in: A. Van Regenmortel, R. Janvier, V. Vervliet, Actuele problemen van het sociaalezekerheidsrecht, Die Keure, Brugge 2011, 271, nr. 22)

In voorliggende betwisting dient naar het oordeel van partijen waarbij het arbeidshof zich aansluit, als vertrekpunt van de verjaring te worden beschouwd, de beslissing van de Administratieve Gezondheidsdienst van 18 juli 2003, waarbij de consolidatiedatum werd bepaald op 21 mei 2001, met een blijvende arbeidsongeschiktheid van 12 %.

De LCM is met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank op 12 november 2004, vrijwillig tussengekomen in het geding.

Vermits deze tussenkomst gebeurde binnen de drie jaar na het ter kennis brengen van de administratieve beslissing van 18 juli 2003, is de vordering van de LCM alleszins niet in zijn geheel verjaard.

b.-

Terecht argumenteert de Gemeente echter dat de vordering tot betaling van een vergoeding voor medische kosten opgenomen in de uitgavenstaten 5 (van 7 juni 2005) en 7 (van 14 november 2006) wel degelijk verjaard is.

Ter zake geldt immers een verjaringstermijn van drie jaar, die een aanvang neemt op het ogenblik waarop de kosten werden gemaakt.
(vgl. Cass. 18 juni 2001, S.990184.Fv)

De vordering tot terugbetaling van deze kosten werd door de LCM voor de eerste maal gesteld in zijn conclusie na deskundig onderzoek, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank op 3 augustus 2010.

Vermits deze vordering gesteld werd meer dan drie jaar na het ogenblik waarop de kosten werden gemaakt, is zij wel degelijk verjaard.

Ten onrechte stelt de LCM dat de verjaring gestuit werd door het verzoekschrift neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank op 12 november 2004, vermits de vordering tot betaling van de medische kosten virtueel begrepen zou zijn in de in dit verzoekschrift gestelde vordering.

De dagvaarding (of een gelijkgestelde handeling) stuit weliswaar niet alleen de verjaring voor de ingeleide vordering, doch ook voor de vorderingen die virtueel begrepen zijn in de inleidende dagvaarding.
(vgl. Cass. 3 juni 1991, R.W. 1991-92, 412; Cass. 24 april 1992, R.W. 1992-93, 236)

Voor de virtuele inbegrepen vordering is dan wel vereist dat het voorwerp van die vordering begrepen is in het voorwerp van de bij dagvaarding ingestelde vordering.
(vgl. Cass. 7 mei 2001, R.W. 2001-2002, 992)

In deze stelt zich het probleem dat geenszins uitgemaakt kan worden of de vordering tot terugbetaling van medische kosten virtueel begrepen is in de vordering gesteld in het verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst van 12 november 2004: de in dit verzoekschrift gestelde vordering is immers deze van een 'onbenoemde' provisie.

2. De teruggevorderde bedragen

a.-

De vordering van de LCM tegen de Gemeente is een subrogatoire vordering, gesteund op artikel 136 § 2 van de ZIV-Wet. Dit betekent dat de LCM slechts een vordering kan uitoefenen in de mate dat de heer Van Vaerenbergh zelf rechten kan doen gelden ten opzichte van de Gemeente.

In voorliggende betwisting stelt zich de vraag welke rechten de heer V, en bijgevolg ook de Gemeente als in zijn rechten gesubrogeerde partij, kan doen gelden voor de periodes van tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid.

Terecht stelt de LCM dat met toepassing van artikel 3bis van de Arbeidsongevallenwet Openbare Sector, de heer V ook tijdens periodes van tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid voltijdse arbeidsongeschiktheidsuitkeringen zal ontvangen.

Artikel 3bis voornoemd bepaalt inderdaad dat, onder voorbehoud van de toepassing van een gunstigere wets- of verordeningsbepaling, de personeelsleden op wie de Arbeidsongevallenwet Openbare Sector van toepassing is tijdens de periode van tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid, het voordeel genieten van de bepalingen die voor een tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid door voornoemde wet worden toegekend.

In de mate dat de heer V ook voor de periodes van tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid een vergoeding voor tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid, geldt dit recht ook voor de in zijn rechten gesubrogeerde LCM.

De aldus betaalde uitkeringen worden door LCM correct berekend op een bedrag van 26.929,36 euro.

b.-

Ten onrechte stelt de Gemeente dat de LCM geen bewijs levert van de geleverde prestaties of van het bedrag van de betaalde dagvergoedingen.

Met toepassing van artikel 138 tweede lid ZIV-Wet gelden de lijsten waarvan sprake in het eerste lid van dit artikel na waarmaking door een gevolmachtigde of de tarificatiedienst erkend door de leidend ambtenaar van de dienst voor administratieve controle, tot het bewijs van het tegendeel, ook ten aanzien van derden.

Het arbeidshof stelt vast dat de uitgavenstaten waarop de LCM zijn vordering steunt, gewaarmerkt zijn door een erkend gevolmachtigde, en dat de Gemeente niet het bewijs levert van het tegendeel.

c.-

Met betrekking tot de uitgavenstaten 5 en 7 inzake gezondheidszorgen dient er aan te worden herinnerd dat het arbeidshof van oordeel is dat de op deze staten gesteunde vorderingen verjaard zijn.
(vgl. hiervoor II.1.b)

Met betrekking tot de uitgavenstaat nr. 8 stelt het arbeidshof samen met de Gemeente vast dat deze uitgaven betrekking hebben op prestaties die dateren van na de

consolidatiedatum; bovendien wordt niet aangetoond dat de kosten voor kinesitherapeutische behandeling het gevolg zijn van het ongeval.

De Gemeente is bijgevolg niet gehouden tot terugbetaling van de gevorderde gezondheidszorgen.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond;

Vernietigt het bestreden vonnis in de mate dat het de vordering van de LCM ten opzichte van de Gemeente gegrond verklaarde;

Opnieuw recht doende, verklaart de vordering gedeeltelijk gegrond;

Veroordeelt de Gemeente tot betaling aan de LCM van 26.929,36 euro, te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf de datum van betaling en met de gerechtelijke intrest;

Verwijst de Gemeente in 3/5 en de LCM in 2/5 van de kosten van het geding, aan de zijde van elk der partijen vereffend op 240,50 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidsrechtbank en 320,65 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidshof.

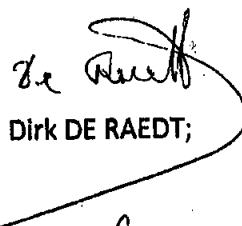
Aldus gewezen en ondertekend door de vijfde kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Daniel RYCKX,
Jan LINDEMANS,
Paul MANS,
bijgestaan door :
Dirk DE RAEDT,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
griffier.

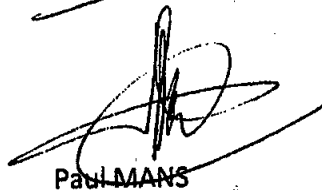
Daniel RYCKX;

Dirk DE RAEDT;

Jan LINDEMANS

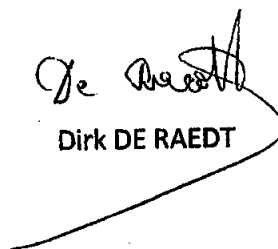
Paul MANS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van maandag 22 september 2014 door:

Daniel RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
Dirk DE RAEDT, griffier.

Daniel RYCKX

Dirk DE RAEDT

